

Dominika Dobruk

Wyklęci

Kolejne, całe zdeorientowane armie
ochotników zamienionych w oficerów,
kiedy lampa słońca nad lasem powoli gaśnie
toczą się po drgającej, jak z lęku ziemi
za dnia na wsi wypełnionej głosami
witani gromkim stadem porywających mów
ci sami z zapelnionych trybun poderwani
z kamienną twarzą usypią następny grób
znikają za drzewami sylwetki zatarte,
puste domy czekają powrotu na marne
i na nic tkwią w bezruchu drzwi otwarte,
a uporczywe twarze dzieci patrzą
w niebo czarne

znowu noc zarasta nad przeżytym dniem
pod zsiniałymi chmurami coś wybuchło, zgasło
za gardło ściska fala piachu z mglistym dymem,
a oni dalej z odwagą nigdy nie wygasła
z głową ciężką, oparta na karabinie,
czasem uniesioną twarzą do woskowych gwiazd,
kierują twarz wyżej, nad obłoki z akacji,
nim zostaną zesłani do więziennych gniazd
Podlaskie, wyklęte szyki i oddziały
uparte, niezmierzone formacje i sztaby
Bogdanowicza, Bittnera, Jasińskiego,
którym ręce na błyszczących granatach drżały,
dla nas